

Nesiguranță...

Florin-Cezar CĂLIN

Mi-ai destrămat, în timp, încet, încet,
Un Univers de mine construit!
Fără să știi că am să îți percep,
O taxă ... pe destinul năruit.

Declinul meu?! L-am constatat de mult!,
(de când a început facerea lumii!).
Dar întreat de soartă n-am știut,
Să dau răspunsul clar al rațiunii.

Contemporan pe-atunci cu visul meu,
Am adormit în brațele minciunii.
De n-a știut nici bunul Dumnezeu,
Că se va pune singur cu nebunii!

Sunt întreat mereu de soarta mea,
(și tot mereu răspund că n-o cunosc).
... îmi pare că nu e de catifea!
Dar totuși după șoapte-o recunosc.

"Ce-mi pasă de destinul vieții tale?!",
(atâta vreme cât în el n-am fost).
Înseamnă că-ți sunt zilele-petale,
De trandafiri! Cu un trecut anost.

Dă foc la amintiri sau sentimente,
(ce te-au făcut să crezi în ... mai nimic!).
Și să îți faci propuse tratamente,
Cu doze de iubire! Câte-un pic!.

Încrederea, speranța și respectul,
Sunt noțiuni de bază ce încep.
Atunci când vieții i-ai aflat secretul
Pe care alții nici nu îl percep.

Brăila, noiembrie 2017